

WSOY

Hyvä aviomies

»Loistava, kutkuttava, jännittävä.»

– SUN

LIANE MORIARTY

LIANE MORIARTY

Hyvä aviomies

Suomentanut Helene Bützow

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

The Husband's Secret

COPYRIGHT © LIANE MORIARTY, 2013

SUOMENKIELINEN LAITOS © HELENE BÜTZOW JA WSOY 2014

ISBN 978-951-0-40599-4

PAINETTU EU:SSA

*Adamille, Georgelle ja Annalle.
Ja Amelialle.*

*Erehtyminen on inhimillistä,
anteeksianto jumalaista.*

ALEXANDER POPE

Poloinen, poloinen Pandora. Zeus lähetti hänet puolisosksi Epimetheukselle, jokseenkin hidasjärkiselle miehelle, jota Pandora ei ollut edes tavannut, ja pani mukaan arvoituksellisen, suljetun lippaan. Kukaan ei kerro Pandoralle lippaasta. Kukaan ei kiellä häntä avaamasta sitä. Pandora tietysti avaa sen. Mitä muutakaan hän tekisi? Mistä hän olisi voinut tietää, että kaikki kauheat vitsaukset karkaisivat sieltä ulos kiusatakseen ihmiskuntaa ikuisesti, ja että lippaaseen jäisi vain toivo? Miksi lippaassa ei ollut varoitustekstiä?

Ja sitten kaikki kauhistelevat, voi Pandora! Missä on tahdonvoimasi? Sinullehan sanottiin, ettei pidä avata sitä laatikkoa, mokoma nuuskiva tyttö, tyyppillinen nainen jonka uteliaisuudella ei ole rajaa, ja katso nyt, mitä olet mennyt tekemään. Vaikka sehän oli kyllä lipas eikä laatikko, ja kuinka monta kertaa hänen täytyy toistaa, ettei kukaan kieltänyt avaamasta sitä!

MAANANTAI

1

Kaikki johtui Berliinin muurista.

Ilman Berliinin muuria Cecilia ei olisi koskaan löytänyt kirjettä, eikä hän istuisi tässä, keittiönpöytänsä ääressä yrittäen olla avaamatta sitä.

Kirjekuorta peitti ohut, harmaa pölykerros. Etupuolen teksti oli kirjoitettu kehnolla sinisellä kuivamustekynällä, ja käsiala oli yhtä tuttua kuin hänen omansa. Hän käänsi kuoren ympäri. Se oli suljettu kellastuneella teipinpätkällä. Milloin se oli kirjoitettu? Se tuntui vanhalta, aivan kuin vuosia sitten kirjoitetulta, mutta varmasti sitä ei voinut tietää.

Cecilia ei avaisi sitä. Oli täysin selvää, että kirjettä ei pitäisi avata. Hän oli kaikista tuntemistaan ihmisistä päättäväisin, ja hän oli jo päättänyt jättää kirjeen avaamatta, joten asiaa ei kannattanut enää vatvoa.

Vaikka totta puhuen, olisiko kirjeen avaaminen mikään iso juttu? Kuka tahansa nainen avaisi sen saman tien. Cecilia listasi mielessään ystävänsä ja sen, mitä he vastaisivat, jos hän soittaisi heille nyt ja kysyisi mielipidettä.

Miriam Openheimer: Kyllä. Avaa se.

Erica Edgecliff: Onko tuo vitsi, avaa se heti paikalla.

Laura Marks: Sinun pitäisi avata kirje ja lukea se minulle ääneen.

Sarah Sacks: Sarahilta ei kanttaisi edes kysyä, koska hän ei kyennyt tekemään päätöksiä. Jos Cecilia kysyi, halusiko hän kahvia vai teetä, hän istui kokonaisen minuutin otsa syvässä rypyssä, kuin olisi miettinyt tuskaisesti kummankin juoman etuja ja haittoja, ja sanoi lopulta: »Kahvia. Ei, hetkinen, teetä!» Tällaisen päätöksen tekeminen aiheuttaisi Sarahille aivohalvauksen.

Mahalia Ramachandran: Ei missään tapauksessa. Se olisi äärettömän epäkunnioittavaa miestäsi kohtaan. Et saa avata kirjettä.

Mahalialla oli isot ruskeat eettiset silmät, ja hän oli välillä turhan varma itsestään.

Cecilia jätti kirjeen keittiön pöydälle ja meni panemaan kattilan tulelle.

Piru periköön Berliinin muurin, kylmän sodan ja sen, joka pohti joskus neljäkymmentäluvulla, milloin lienee ollut, mitä tehdä kiittämättömille saksalaisille, piru periköön sen tyyppin joka yhtäkkiä napsautti sormiaan ja sanoi: »Herran pieksut, nyt välähti! Pystytetään hemmetin korkea muuri ja pidetään ne heittiöt sen takana!»

Luultavasti se tyyppi ei ollut kuulostanut englantilaiselta vääpeliltä.

Esther tietäisi, kuka oli ideoinut Berliinin muurin. Todennäköisesti Esther tietäisi hänen syntymäaikansakin. Se oli tietysti ollut mies. Vain mies voisi keksiä jotakin niin häikäilemätöntä: niin täydellisen typerää ja samalla raakalaismaisen tehokasta.

Oliko se seksististä?

Cecilia täytti vedenkeitin, napsautti sen päälle ja pyyhki vesipisarat tiskialtaasta paperipyyhkeeseen niin että allas hohti.

Eräs oppilaan äiti, jonka kolme poikaa olivat lähes täsmälleen samanikäisiä kuin Cecilian kolme tytärtä, oli sano-

nut viime viikolla ennen juh latoimikunnan kokousta, että jokin Cecilian kommentti oli ollut »ihan pikkuruisen seksisiin kallellaan». Cecilia ei muistanut, mitä oli sanonut, mutta jotakin vitsikästä se oli. Ja eikö naisilla ollut oikeus olla seksistisiä seuraavat parituhatta vuotta tai niillä main, kunnes vanhat tilit oli tasattu?

Ehkä hän oli seksistinen.

Vesi kiehui. Hän pyöritteli Earl Grey -pussia ja katsoi, kuinka mustat kiekkurat levisivät veteen kuin muste. Oli pahempiakin asioita kuin seksistinen asenne. Oli sellaisia-kin ihmisiä, jotka puristivat sormenpänsä yhteen sanoessaan »ihan pikkuruisen».

Cecilia katsoi teetään ja huokaisi. Nyt maistuisi lasi viiniä, mutta hän oli luopunut alkoholista paastonajaksi. Enää kuusi päivää jäljellä. Hänellä oli pullo kallista shirazia pääsiäissunnuntaiksi, jolloin lounaalle tulisi kolmekymmentäviisi aikuista ja kaksikymmentäkolme lasta, ja viiniä tarvittaisiin. Vaikka Cecilia oli tietysti tottunut emäntä. Hän kestitti pääsiäisenä, äitienpäivänä, isänpäivänä ja jouluna. John-Paulilla oli viisi nuorempaa veljeä, kaikki perheellisiä. Siitä tuli aikamoinen joukko. Tärkeintä oli suunnittelu. Pikkutarkka suunnittelu.

Cecilia otti teensä ja vei sen pöytään. Miksi hän oli luopunut viinistä paastonajaksi? Polly oli järkevämpi. Hän oli luopunut mansikkahillosta. Cecilia ei ollut koskaan huomannut Pollyn osoittavan muuta kuin täysin ohimenevää kiinnostusta mansikkahilloon, vaikka nyt hänet tietysti yllätettiin usein seisomasta jääkapin edessä ja tuijottamasta kaihoisasti hilloa. Kielletyn houkutus.

»Esther!» Cecilia huusi.

Esther oli siskojensa kanssa viereisessä huoneessa katso-
massa Suurinta pudottajaa, ja he napostelivat suolalla ja eti-
kalla maustettuja perunalastuja jättipussista, joka oli jäänyt
kuukausia sitten olleen Australian päivän grillijuhlista. Ceci-

lia ei tiennyt, miksi hänen kolmesta hoikasta tyttärestään oli ihana katsoa, kuinka ylipainoiset ihmiset hikoilivat ja itkivät ja näkivät nälkää. Se ei näyttänyt opettavan heille terveellisempiä ruokailutottumuksia. Cecilian pitäisi mennä takavarikoimaan perunalastupussi, mutta tytöt söisivät mukisematta illalliseksi lohta ja höyrytettyä parsakaalia, eikä hän jaksanut nyt kinastella.

Joku jylisi televisiossa: »Mitään ei saa, jos ei mitään anna!»

Ei mikään hullumpi lausunto tyttöjen korville. Cecilia jos joku tiesi sen! Hän ei silti pitänyt lievästi inhoavista ilmeistä, joita käväisi tyttöjen sileillä nuorilla kasvoilla. Cecilia varoi aina esittämästä kielteisiä, ruumiinkuvaa koskevia huomautuksia tyttöjen kuullen, vaikka hänen ystävistään ei voinut sanoa samaa. Vähän aikaa sitten Miriam Oppenheimer oli sanonut niin kovaa, että vaikutuksille alttiit tyttäret varmasti kuulivat: »Taivas, katso nyt tätä mahaa!» Samalla hän oli nipistänyt lihaansa kuin jotakin iljettävää. Mahtavaa, Miriam, aivan kuin tyttäresi eivät jo saisi joka päivä miljoona viestiä, joissa heidän käsketään vihata ruumistaan.

Totta puhuen Miriamin vatsanseutu *oli* todella hiukan veltostunut.

»Esther!» Cecilia huusi uudestaan.

»Mitä nyt?» Esther vastasi kärsivällisellä, uhrautuvalla äänellä, jota Cecilia epäili tiedostamattomaksi äidin matkimiseksi.

»Kenen idea Berliinin muuri oli?»

»Aika varmasti Nikita Hruštšovin!» Esther sanoi heti ääntäen eksoottisen kuuloisin nimen innokkaasti ja venäläistä ääntämystä omaperäisesti mukaillen. »Hän oli niin kuin Venäjän pääministeri, paitsi että hän oli pääsihteeri. Mutta toisaalta – »

Estherin sisaret reagoivat heti moitteettoman kohteliaasti kuten aina.

»Turpa kiinni, Esther!»

»Esther! Täällä ei kuule *telkkaria!*»

»Kiitos, kulta!» Cecilia maisteli teetä kuvitellen siirtyvänsä ajassa taaksepäin ja sanovansa sille Hruštšoville suorat sanat.

Ei käy, herra Hruštšov, siitä muurista ei tule nyt mitään. Se ei todista, että kommunismi toimii. Se ei toimi alkuunkaan. Kuulkaapa, myönnän kyllä, ettei kapitalismi ole kaikki kaikessa! Vilkaiskaa viimeisintä luottokorttilaskuani. Mutta nyt saatte panna mietintämyssyn takaisin päähän.

Eikä Cecilia olisi löytänyt viisikymmentä vuotta myöhemmin tuota kirjettä, joka sai hänet tuntemaan itsensä... mikä se sana oli?

Levottomaksi. Täsmälleen.

Cecilia halusi keskittyä. Hän oli ylpeä keskittymiskyvystään. Hänen päivittäiselämänsä koostui tuhannesta pienestä palasesta – »Muista korianteri», »Isabel kampaajalle», »Kuka katsoo Pollyn balettia tiistaina, kun vien Estherin puheterapiaan?» – niin kuin ne jättipalapelit, joiden kokoamiseen Isabel käytti tuntikausia. Cecilian kärsivällisyys ei riittänyt palapeleihin, mutta hän tiesi silti tarkasti, mihin kukin pieni pala hänen elämässään kuului, mihin se oli seuraavaksi loksaettava.

Ja okei, ehkä Cecilian elämä ei ollut mitenkään epätavallista eikä vaikuttavaa. Hän oli aktiivinen vanhempi ja osa-aikainen Tupperware-konsulentti, ei näyttelijä, ei vakuutusmatemaatikko eikä... Vermontissa asuva runoilija. (Ceciliaalle oli selvinnyt vähän aikaa sitten, että muuan tyttö samasta high schoolista, Liz Brogan, oli nykyään palkittu runoilija Vermontissa. Liz, jolla oli voileipien päällä juustoa ja Vegemite-tahnaa, ja joka hukkasi koko ajan matkakorttinsa. Cecilia joutui turvautumaan koko huomattavaan vahvuutensa, jotta ei olisi antanut sen pistää vihaksi. Ei niin että hän olisi

halunnut kirjoittaa runoja. Mutta silti. Olisi nimittäin kuvitellut, että Liz Brogan jos joku eläisi täysin tavallista elämää.) Cecilia ei ollut toki tavoitellutkaan muuta kuin tavallisuutta. Tässä minä vain olen, tyypillinen lähiöäiti, hän huomasi joskus ajattelevansa, aivan kuin joku olisi syyttänyt häntä siitä, että hän halusi hiljaa mielessään olla jotakin muuta, jotakin ylivertaista.

Muut äidit puhuivat musertumisesta, siitä kuinka vaikea oli keskittyä yhteen asiaan, ja he sanoivat koko ajan »Cecilia, miten sinä suoriudut siitä kaikesta?», eikä hän osannut vastata. Oikeastaan hän ei edes ymmärtänyt, mikä siinä muka oli niin vaikeaa.

Mutta nyt kaikki tuntui olevan jollakin lailla vaarassa. Siinä ei ollut järkeä.

Ehkä sillä ei ollut mitään tekemistä kirjeen kanssa. Ehkä se oli hormonaalista. Lääkäri McArthurin mukaan hänellä saattoi olla »vaihdemuutosoireita». (»No ei kyllä ole!» Cecilia oli sanonut automaattisesti, aivan kuin olisi vastannut lempeään ja leikilliseen herjaan.)

Ehkä tämä oli sitä epämääräistä ahdistusta, jonka hän tiesi vaivanneen joitakin naisia. *Muita* naisia. Cecilia oli aina pitänyt ahdistuneita ihmisiä söötteinä. Söötit pienet ahdistuneet ihmiset, kuten nyt esimerkiksi Sarah Sacks. Cecilian teki mieli taputtaa heidän huolten täyttämää päätään.

Ehkä järjestys palaisi, jos Cecilia avaisi kirjeen ja näkisi, ettei siinä ollut mitään. Hänellä oli töitä. Piti laskostaa kaksi korillista pyykkiä. Piti soittaa kolme tärkeää puhelua. Koulun verkkosivutyöryhmän kokous oli huomenna, ja keliakiasta kärsiville jäsenille (toisin sanoen Janine Davidsonille) piti leipoa gluteiinitonta.

Ahdistukseen saattoi olla muitakin syitä kuin kirje.

Esimerkiksi seksijuttu. Se kummitteli aina mielen pohjalla.

Cecilia kurtisti kulmiaan ja siveli kylkiään vyötärön kohdalta. »Vinoja lihaksia» niin kuin hänen pilatesohjaajansa sanoi. Mutta hei, se seksijuttu ei ollut mitään. Ei se kummittelut oikeasti hänen mielessään. Hän kieltäytyi ajattelemasta sitä. Se oli merkityksetöntä.

Oli ehkä totta, että siitä viimevuotisesta aamusta lähtien Cecilia oli ollut tietoinen piilevästä hauraudentunteesta, hän oli oivaltanut, että korianterin ja pyykin ympärille keskittynyt elämä voitaisiin ottaa pois silmänräpäyksessä, että tavalisuus voisi kadota, ja yhtäkkiä sitä olisikin nainen polvillaan, kasvot kohti taivasta, ja jotkut naiset juoksisivat auttamaan, mutta muut kääntyisivät jo pois päin, ja heidän sanansa tuntuisivat lausumattomina: *Älä anna tämän koskettaa minua.*

Cecilia näki silmissään tuhannennen kerran, kuinka pieni Spiderman lensi ilmassa. Cecilia oli yksi niistä naisista, jotka juoksisivat. Tietysti oli, paiskasi auton oven auki, vaikka tiesi ettei voisi tehdä enää mitään. Kyse ei ollut heidän koulustaan, ei heidän asuinalueestaan, ei heidän seurakunnastaan. Kukaan Cecilian lapsista ei ollut koskaan leikkinyt sen pienen pojan kanssa. Cecilia ei ollut koskaan juonut kahvia polvillaan olevan naisen kanssa. Hän oli vain sattunut pysähtymään liikennevaloihin risteyksen toiselle puolelle, kun se tapahtui. Pieni, ehkä viisivuotias, täydelliseen siniseen ja punaiseen Spiderman-asuun pukeutunut poika odotti kadun reunassa ja piti äitiään kädestä. Oli kirjaviikko. Pieni poika oli pukeutunut sen takia. Cecilia oli katsonut häntä ajatellen, ettei Spiderman oikeastaan ollut minkään kirjan henkilöhahmo, kun poika yhtäkkiä ja ilman mitään havaittavaa syytä vetäisi kätensä äidin kädestä ja astui liikenteen sekaan. Cecilia kirkui. Myöhemmin hän muisti myös huudatneensa automaattisesti äänimerkkiä.

Jos Cecilia olisi sattunut ajamaan ohi hetkistä myöhemmin, hän ei olisi nähnyt sen tapahtuvan. Kymmenen minuut-

tia myöhemmin pienen pojan kuolema olisi tarkoittanut hänelle vain taas yhtä kiertotietä. Nyt se oli muisto, jonka takia hänen lapsenlapsensa sanoisivat vielä jonakin päivänä: »Mummi, älä purista kädestä noin *tiukasti*.»

Pienen Spidermanin ja kirjeen välillä ei tietenkään ollut mitään yhteyttä.

Poika vain muistui Cecilian mieleen kummallisina hetkinä.

Cecilia syysi kirjettä sormenpäällään ympäri pöytää ja otti sitten Estherin kirjastokirjan *Berliinin muurin nousu ja tuho*.

No niin, Berliinin muuri. Mahtavaa.

Cecilialle oli valjennut vasta tänään aamiaispöydässä, että Berliinin muurista tulisi tärkeä osa hänen elämäänsä.

Cecilia ja Esther olivat istuneet keittiönpöydässä kahdestaan. John-Paul oli perjantaihin asti ulkomailla, Chicagossa, ja Isabel ja Polly nukkuivat vielä.

Yleensä Cecilia ei istunut aamuisin pöydässä. Tavallisesti hän söi aamiaisen seisaaltaan tason edessä ja laittoi samalla eväitä, tarkisti Tupperware-tilauksia iPadista, otti puhtaita astioita koneesta, tekstasi asiakkaille kutsuista, mitä nyt milloinkin, mutta yhteinen hetki erikoisen, kultaisen keskimäisen tyttären kanssa oli harvinaista herkkua, joten Cecilia vei Bircher-myslinsä pöytään ja odotti, kun Esther mätti suuhunsa riisimuroja.

Sen Cecilia oli oppinut tyttäriensä kanssa. Älä sano sanaakaan. Älä kysy mitään. Anna heille aikaa, niin he kertovat lopulta, mitä heidän päässään liikkuu. Se oli kuin kalastamista. Se vaati hiljaisuutta ja kärsivällisyyttä. (Tai niin Cecilia oli kuullut. Hän löisi mieluummin rautanauloja otsaansa kuin menisi kalastamaan.)

Vaitiolo ei ollut Cecilialle luontaista. Hän oli puhuja. »Ihan totta, oletko sinä ikinä hiljaa?» eräs entinen poikaystävä oli kysynyt kerran. Cecilia puhui paljon ollessaan hermostunut. Se ex-poikaystävä oli varmasti saanut hänet her-

mostumaan. Vaikka Cecilia kyllä puhui paljon myös ollessaan iloinen.

Mutta sinä aamuna hän ei sanonut mitään. Hän vain söi odottaen, että Esther tietysti avasi keskustelun.

»Äiti», hän sanoi käheällä, täsmällisellä äänellään, jossa kuului pieni leskaus. »Tiesitkö, että jotkut pakenivat Berliinin muurin yli kotitekoisella kuumailmapallolla?»

»Ei, sitä en tiennyt», Cecilia sanoi, vaikka oli ehkä tiennytkin.

Näkemiin Titanic, tervetuloa Berliinin muuri, Cecilia ajatteli.

Hänestä olisi ollut mukavampaa, jos Esther olisi puhunut itsestään, mahdollisista ongelmista koulussa tai kavereiden kanssa tai kysynyt seksistä, mutta ei, tyttö halusi puhua Berliinin muurista.

Esther oli kehittänyt noita kiinnostuksen kohteita, tai tarkemmin sanottuna pakkomieliteitä, kolmevuotiaasta lähtien. Ensin tulivat dinosaurukset. Tottahan moni lapsi on kiinnostunut dinosauruksista, mutta Estherin mielenkiinto oli suoraan sanoen uuvuttavaa ja hiukan epätavallista. Hän ei välittänyt mistään muusta. Hän piirsi dinosauruksia, leikki dinosauruksilla, pukeutui dinosaurukseksi. »En ole Esther», hän sanoi, »olen T-Rex.» Kaikkien iltasatujen piti kertoa dinosauruksista. Kaikkien puheenaiheiden piti liittyä tavalla tai toisella dinosauruksiin. Oli onni, että John-Paul oli kiinnostunut, sillä Cecilia sai viidessä minuutissa tarpeekseen. (Dinosaurukset olivat kuolleet sukupuuttoon! Niillä ei ollut mitään sanottavaa!) John-Paul käytti Estheriä museossa. Hän toi työlle kirjoja. Hän puhui Estherin kanssa tuntikausia kasvissyöjistä ja lihansyöjistä.

Sen jälkeen Estherin »kiinnostuksen kohteet» olivat vaihdelleet vuoristoradoista agakonniin. Edellinen kohde oli ollut Titanic. Kymmenenvuotiaana Esther osasi jo tehdä itsenäistä

tutkimusta kirjastossa ja netissä, ja hänen keräämänsä tieto ällistyi Ceciliaa. Kuka kymmenvuotias luki sängyssä historianteoksia, jotka olivat niin isoja ja paksuja, että hän jaksoi tuskin pidellä niitä?

»Rohkaiskaa häntä!» opettajat sanoivat, mutta Cecilia oli joskus huolissaan. Hänestä tuntui, että Esther saattoi olla aavistuksen verran autistinen tai ainakin sijoittui johonkin autismikirjolla. Cecilian äiti oli kuitannut huolet naurulla. »Mutta Esther on aivan samanlainen kuin sinä lapsena!» hän sanoi. (Se ei ollut totta. Barbie-kokoelman pitäminen moitteettomassa järjestyksessä oli aivan eri asia.)

»Itse asiassa minulla on palanen Berliinin muuria», Cecilia oli sanonut Estherille aamulla, kun se oli yhtäkkiä juolah-
tanut hänen mieleensä, ja oli ollut palkitsevaa nähdä Esthe-
rin katseen kirkastuvan. »Kävin Saksassa sen jälkeen, kun
muuri oli kaadettu.»

»Näytätkö sitä palasta?» Esther kysyi.

»Voit saada sen omaksi.»

Koruja ja vaatteita Isabelille ja Pollylle. Palanen Berliinin muuria Estherille.

Cecilia oli ollut kaksikymmentävuotiaana kuuden viikon Euroopan-matkalla ystävänsä Sarah Sacksin kanssa vuonna 1990, vain muutama kuukausi sen jälkeen, kun muurin purkamisesta oli ilmoitettu. (Sarahin kuuluisa päättämättömyys yhdistettynä Cecilian kuuluisaan päättäväisyyteen teki heistä loistavat matkakumppanit. Ei tietoaakaan konflikteista.)

Berliinissä he näkivät muurilla turisteja, jotka käyttelivät avaimia, kiviä, mitä nyt sattui käden ulottuvilla olemaan, irrottaakseen muurista palasen matkamustoksi. Muuri oli kuin kaupunkia terrorisoineen lohikäärmeen ruumis, ja turistit olivat variksia nokkimassa sen raatoa.

Ilman työkaluja oli likimain mahdotonta saada irti kunollista palasta, joten Cecilia ja Sarah päättivät (Cecilia siis

»Vastuu ja syyllisyys, anteeksianto ja kosto, rakkaus ja petos. Hyvä aviomies on intensiivinen, koukuttava kertomus... mahtava lukukokemus.»

– Mail on Sunday

Cecilia Fitzpatrick on Australian 11. menestynein Tupperware-myyjä, kolmen kauniin tyttären ylpeä äiti ja uskollisen John Paulin rakastava vaimo. Kunnes hän löytää täydellisen kotinsa ullakolta kirjeen. »Avattava vasta kuoltuani», hänen miehensä on raapustanut kuoreen.

Lopulta uteliaisuus voittaa ja Cecilia lukee miehensä viestin – ja aika pysähtyy.

Kirjeessä John-Paul tunnustaa jotain kauheaa. Niin kauheaa että asian paljastuminen tuhoaisi paitsi Cecilian myös monen muun ihmisen elämän. Mutta miten Cecilia voisi pysyä vaiti, saati jatkaa elämäänsä ihmisen kanssa, joka on salannut häneltä totuuden kaikki nämä vuodet?

»Upeasti kirjoitettu: ajoittain hauska, ajoittain surullinen, koko ajan vetävä.»

– Good Housekeeping

»Tummansävyinen, lumoava... ehdottomasti lukemisen arvoinen.»

– Sun on Sunday

